

Авторський колектив: Брайко Лариса Дмитрівна

заступник директора з виховної роботи

Вихрист Наталія Олексіївна вчитель української мови та літератури; **Журило Наталія Василівна**

вчитель музики

Литвин Людмила Іванівна
–

директор Олександрівської ЗШ І-ІІІ ст. №3

Сценарій

літературного уроку пам’яті С.Г.Барабаш в Олександрівській ЗШ І-ІІІ ст. №3

Проведений в рамках засідання обласної школи педагогічної майстерності керівників музею при навчальних закладах Кіровоградської області.

Проблема: «Сучасні освітні технології в музейній педагогіці».

Мета:

· вшанування пам’яті колишньої учениці школи, доктора філологічних наук, професора С.Г.Барбаш;

· виховання любові та патріотизму до рідного краю;

· виховання учнів на кращих педагогічних традиціях Кіровоградщини;

· виховання засобами літературного твору поетеси Світлани Барабаш.

Дата проведення: 11 лютого 2008 року.

Місце проведення: шкільна бібліотека

Хід проведення заходу:

Директор: Шановні гості готуючись до увіковічення пам»яті Світалани Григорівни, члени ради музею вчителя зібрали унікальну колекцію вишиванок народної майстрині, мами Світлани Григорівни – Надії Григорівни

(звучить українська мелодія, під музику заходять гості)

І блок – Вступне слово Ведуча Лариса Дмитрівна Брайко:

Сьогодні ми зібрались в цій затишній залі для того, щоб увіковічити пам’ять дивовижної Людини. Людини високої, хоча й непростої долі – палкого патріота, педагога, науковця, громадського діяча - Світлани Григорівни Барабаш.

Ведуча :

Всім, кому випала щаслива нагода увійти або бути причетним до надзвичайно потужного інтелектуального і водночас тонкого і ніжного її внутрішнього світу Світлани Барабаш, будь – яка згадка про цю непересічну особистість є близькою до серця. Відразу ж в очах постає жінка надзвичайної енергії, безмежно талановита, закохана в історію й літературу свого народу, душевна й лірична натура. А подарувала світу цю багатогранну особистість щедра на добрих, талановитих і світлих людей Олександрівська земля.

II блок – „Я з доброго роду, козацького роду" – розповідь про життєвий і творчий шлях С.Г. Барабаш біля тематичних стендів

Зеленько Наталія - член шкільного гуртка „Юні музеєзнавці":

Народилася Світлана Григорівна Барабаш 30 червня 1941 року в селищі Олександрівка.

„
Я з доброго роду, козацького роду
"

– писала пізніше вона сама. Від бабусі успадкувала любов до народної пісні, звичаїв і традицій народу, від дідуся – прагнення до знань, до осягнення нового і незвіданого, від тата – шляхетність, розум і врівноваженість, від мами – добро, любов до людей і тепло душі, яке так щедро дарувала людям.

В усьому вона прагнула досконалості: школу закінчила з медаллю, згодом філологічний факультет Львівського університету ім. І.Франка. То була пора становлення на крило й усвідомлення своєї причетності до народу, до нації.

Донбас після Галичини, куди отримала призначення на роботу молодий філолог (школа робітничої молоді, Донецький університет), зміцнив її прагнення служити Україні, бо побачила й виразно саме тут відчула, яка вона занедбана й хвора, рідна сторона. Її пам'ятають на обох полюсах української землі. Але найбільше щастя випало жити, трудитись і творити в краю найріднішому, найдорожчому – так було накреслено вищими силами.

Кіровоградщина... Тут Світлана Григорівна працює в Кіровоградському державному педагогічному інституті, завідує кафедрою українознавства Кіровоградського

державного національного технічного університету. Саме в рідній стороні вона стала автором понад 200 наукових праць з історії української літератури, фольклору, питань сучасного літературного процесу та культури. Окремими виданнями вийшло ряд її праць, зразки яких розміщено ось на цьому стенді.

Саме в рідній стороні вона стала лауреатом премії ім. В.Винниченка Кіровоградської обласної газети „Народне слово", була удостоєна звання заслуженого працівника освіти, член-кореспондента Міжнародної кадрової академії, доктора філологічних наук, професора, літературознавця, критика. Поетеса, член Національної спілки письменників України, автор і ведуча публіцистичної програми на Кіровоградському обласному телебаченні „Вітальня Світлани Барабаш". Такою життєлюбною й творчою вона лишиться в людській пам'яті назавжди ...

ІІІ блок –„ У читальні Світлани Барабаш"

(Виступ шкільного бібліотекаря Шишак Т.М. про книги, які є в шкільній бібліотеці):

Ще з дитячих років, відтоді як почала сама читати, пірне у глибочінь книги, маленька Світлана Гавриленко, і на все життя її заполонить чарівне слово поезії і прози Великих майстрів. Западе глибоко в її серце, щоб потім прорости паростком любові до рідного краю і народу. Тому і знаходила Світлана себе в тиші читального залу шкільної бібліотеки, потім, як стала старшою - районної, а вже в студентстві полонив її світ наукових бібліотек України.

У Світлани Григорівни були надійні духовні друзі - Петро Петрович Кононенко , Леонід Васильович Куценко, Володимир Євгенович Панченко, Борис Миколайович Кузик, які допомагали, підтримували, щоб якнайшвидше проростали і міцніли стебла натхненності і зріли плоди літературної творчості. Слово, пісня, казка, розповідь... Ми беремо до серця саму красу... А це вже велика сила, великий внутрішній ресурс. Тому знаменно, що саме бібліотеці ми присвоюємо ім'я Світлани Барабаш, бібліотеці, яка в усі часи була джерелом духовності і пізнання.

У нашій бібліотеці, зокрема, в читальному залі, всі присутні можуть ознайомитись із матеріалами книжкових виставок, учителі – працювати із фаховою літературою та періодичною пресою, яку щороку передплачує нам Б.М.Кузик. Наявний значний доробок місцевих краєзнавців, поетів та письменників. Книжкові фонди мають різноманітні енциклопедії, наукову та художню літературу. А книги Світлани Барабаш, колишньої учениці школи, поведуть у неповторний світ літератури і духовності.

IV блок –„Феномен Світлани Барабаш"

Ведуча:

Світлана Григорівна мала досить широке поле діяльності, де не покладала рук: літературознавство, педагогічна діяльність, громадсько-політичний вир життя – і всюди сила авторитету Світлани Барабаш.

Сьогодні тут присутні її колеги, однодумці, друзі, з якими вона разом працювала, діяла, з якими разом творила думаюче і небайдуже студентство: клала цеглинку за цеглинкою у величну будову України.

Зерна доброти, мудрості, шляхетності Світлана Григорівна щедро сіяла у душах своїх вихованців, які за покликом серця пішли по її слідах. І хоча вона й пішла у вічність, там з висоти небес, вона слідкує за ними, надихає на творчість, додає снаги. Давайте згадаємо Світлану Григорівну теплим словом:

- Завідуюча кабінетом українознавства та краєзнавства КОІППО Гайда Лариса Анатоліївна;

- поетеса Наталія Купчинська

V блок „Моя душа із зірки Сіріус" (Світлана Григорівна - поетеса)

Ведуча: Ще одна грань талантуСвітлани Григорівни – поезія. Чиста, мов джерельна вода, лірична, мов стародавня пісня, тонка і душевна, вона на сьогоднішній день ще не досить вивчена. Та пройде час і забринить її лірика, зазвучить пісня-сповідь, пісня-пізнання Світлани Барабаш про неповторність українського світу. Світу прадавнього і молодого, у якому споконвіків живе його Зелена душа, в якому ходить Осінь і не перецвітає Весна. Світу, в Якому Дух животворить.

Учні-читці читають її твори:

Головко Валентина – член гуртка „Юні музеєзнавці" „Татарським зіллям задихнулось літо"

Татарським зіллям задихнулось літо. Хмеліє червнем золота ріка. Гаряче сонце світить на півсвіту.
Я там стою – закохана й струнка.

Зелене свято вбралось у клечання.

Любистком освятився дух оселі.

З дитячих снів вдивляюся востаннє

В поганський світ, барвистий і веселий.

Душа до щастя прихилилась тихо,

Стоїть навшпиньки – Долю вигляда.

А пам”ять роду відвертає лихо –

І омина ту дівчинку біда.

Там світла Подолянка в споришах.

Там досі ще живе моя душа.

Халаїм Володимир учень 10-А класу „ І ніч. І степ. І кінь. І вершник.”

І ніч. І степ. І кінь. І вершник. Вогні далекого села... Чи ж цю картину час довершить,
Яка у гени проросла?

А крізь століття хтось гукає,

Печаллю душу дістає:

- Нащадки наші,

наша пам”ять,

Ви там ще є?

Ви ще там є?

Головко Валентина член гуртка „Юні музеєзнавці”

„Побілено у хаті. Гарно й чисто” Побілено у хаті. Гарно й чисто. І рушники всміхаються на стінах. До свята все готово. Урочисто.

На покуті у нас – кутя і сіно.

Це мама.

Сміється весняна погожа днина.

Усе співає святу і теплу,

Як я колись , моя мала дитина

Радіє Великодньому столу.

То мама.

Обійдено й доглянуто все чисто. У всьому спокій, і краса, і лад. Це мама порядкує. І сріблисто, Перлово сяє росяний наш сад.

Для мами.

Моя красива! Сонячна моя! Що я без тебе в буднів круговерті? ...Нема для мам ні старості, ні смерті. Нех ай їм Доля лагідно сія!

Ой, мамо...

Халаїм Володимир 10-А клас„ Своя у кожного стежина"

Своя у кожного стежина, І віра в кожного своя. Та в нас єдина Україна – Твоя й моя. Твоя й моя.

Єдина, як сльозинка в оці,

Що душу сповнює ущерть.

Безсмертна, як душа в пророцтві,

Всесильна, як життя і смерть.

Вона – прадавній голос крові,

Вона – прозріння світла мить.

Як життєдайний нерв любові,

Як каяття, вона болить.

Своя у кожного стежина,

І віра кожного своя.

Та в нас єдина Україна –

Твоя й моя. Твоя й моя.

Пісня С.Г. Барабаш – „ Відцвіла матіола в саду" – виконує шкільний дует

V блок – „Моя зоря – у позамежжі"

Ведуча: Сьогодні у цій затишній залі, яку ми назвали „Читальнею Світлани Барабаш"

незримо присутній її дух. Здається, ось ніби зараз так поважно і гречно підніметься вона сама, набере повні груди повітря, схилить голову, вимовить приглушено-тихо: „Любі мої" і погляне пильно в очі. Той погляд, той голос, міміка і жест глибоко западе в душу. Ніхто так, як Світлана Григорівна не міг чарувати словом. Те слово надихало і навіювало, глибоко ранило і пекло, спопеляло і очищало душу. Її слово житиме вічно...

Відеозапис виступу С.Г. Барабаш

Виступ вокального ансамблю „Розмай" пісня „Покличу маму"

Кравченко Аня:

У храмі прощальну свічу засвічу –

У храмі Прощання.

Помовчу. Помовчу. І ще помовчу.

Солоне мовчання.

Прощаюсь. Прощаю. Прощення прошу

У цілого світу.

Спливає бурштин воскового плачу

В сльозу заповіту.

Небесного простору прагне душа –

Стомилась в земному.

Прапам"ять в забутому знов воскреша

Дорогу знайому. (діти виходять)

Ведуча: Шановне товариство! Ми щиро вдячні всім вам, що ви завітали до нашого навчального закладу на відкриття „Читальні Світлани Барабаш", що теплим словом згадали цю щедру на душевне тепло особистість, яка і за життя, і після смерті слугувала і слугує мірилом патріотизму, людяності, душевності.

Директор школи: Шановні гості! Нехай її душа бачить і знає, що її справа продовжується, вона не забута, а Слово Світлани Барабаш житиме вічно...

(запрошені переходять до кабінету української мови)